

lens tillstånd hos en människa, ej blott för tillfället (Sinnesstämning), utan äfv. för en längre eller kortare tid.

SINNESTRÖGHET, f. 3. Tröghet i själens verksamhet.

SINNESVEDERQVICKELSE, f. 3. 1) Sinnets, själens lifvande. — 2) Hvad som lifvar sinnet, förströelse.

SINNESVERKTYG, n. 3. Se *Sinnesorgan*.

SINNESYRA, f. 1. Sinnestillstånd, då menniskan, dårad af häftiga, sinliga begär, ej mera lyssnar till förnuftets röst.

SINNESYRSEL, m. sing. Se *Sinnesyra*.

SINNESÄNDRING, f. 2. Se *Sinnesförändring*.

SINNEVERLD, f. sing. *S-en* kallas inbegreppet af allt det, som kan uppfattas af sinnen (i motsats till den Andliga världen).

SINNEVILLA, f. 1. Förvillelse, då förståndet i sina omdömen låter förleda sig af något bland de yttre sinnen.

SINNLIG, m. fl., se *Sinlig*, &c.

SINNRİK, a. 2. 1) (om person) Som har mycken uppfinningsgäfv. *S. i uppfinning af plågoreskap*. — 2) (om sak) a) Som röjer mycken uppfinningsgäfv. *S. uppfinning*. — b) Som innebär mycken mening, djupt förstånd, vittnar om stor skarpsinnighet. *S-t svar. S. jemförelse*.

SINNRİKHEIT, f. 3. Egenskapen att vara sinnrik.

SINNRİKKT, adv. På ett sinnrikt sätt.

SINOM, si'nämm. Dativ af gamla ordet *Sinn*, väg, resa, gång. Förekommer i vissa uttryck, såsom: *Tusen s. tusende*, d. v. s. tusen gånger tusende.

SINOPEL, sinöp'l, m. sing. Ett slags röd jernlera.

SINS, si'nns. Gammal genitiv af *Sig*. *S. emellan*, sig emellan. *Sjelf s. ed*, ed, som gås af en sjelf (ej genom andra).

SINSELERÄ, sinnselära, v. n. 1. (fam., skämtv.) Pinka.

SINT, si'nt, sammandraget af *Sinnad*.

SIPHON, se *Sifon*.

SIPP, a. 2. (fam.) Tillgjordt sedesam. — Ordet är förkortadt af det gamla *Simper*, som betydde: tillgjordt återhållsam i mat och dryck.

SIPPA, f. 1. Örtslägdet *Anemone*. Se f. ö. *Blå-, Hvitsippa*, m. fl.

SIPPHEIT, f. 3. (fam.) Tillgjordt sedesamhet.

SIPPT, adv. (fam.) Med tillgjordt sedesamhet.

SIPPRA, v. n. 1. (om vätskor) Uttränga droppvis genom en kropp. — *Sipprande*, n. 4.

SIR, särr. Engelskt ord, som betyder: Herre.

SIRA, v. a. 1. (t. *zieren*) Se *Pryda*. — *Sirande*, n. 4.

SIRAP, si'rapp, m. 3. (ital. *Scioppo*) 1) Så kallas den del af sockerlagen, som vid raffinering ej anskjuter i formarna, och aftappas genom ett hål i formens spets, samt merendels har en brunaktig färg. — 2) (farm.) Mer eller mindre tjockflytande lösning af socker uti vatten eller någon annan vattenaktig vätska. — Skrifves äfv. *Sirup* och *Syrup*. — *Ss. S-slik*.

SIRAPIST, --i'sst, m. 3. Öknamn på Herrnhutarne eller anhängarne af Zinzendorfs lära.

SIRAPSKYRKA, f. 1. Öknamn på Herrnhutarne eller Zinzendorffarnes församling.

SIRAT, -ät, m. 3. (t. *Zierath*) Prydnad.

SIRATLIG, a. 2. Prydlig; stor, vacker och välväxt. *En s. karl*. — *Siratlighet*, f. 3.

SIRE, Titel, som i franska språket brukas,

då man talar till kejsare eller konungar, motsvarande det svenska: Eders Majestät.

SIREN, -én, f. 3. (grek. *Seirän*) 1) (myt.) Benämning på fabelaktiga varelser, hälften qvinor och hälften fåglar, hvilka med sin tjugande sång lockade sjöfarande till sig och uppåto dem. — 2) (fig.) Förförerska. — 3) Ett djur, hörande till Grodorna, med två framfötter, men inga bakfötter, likt en alnsläng ål. *Siren lacustris*.

SIRIUS, si'riuss, nom. prop. m. Namnet på den största af alla fixstjerner, i stjernbildan Orion. Kallas äfv. Hundstjernen.

SIRLIG, a. 2. (t. *zierlich*) Se *Prydlig*. — *Sirlighet*, f. 3. — *Sirligt*, adv.

SIROCCO, sirå'cko, m. sing. (ital. *Scirocco*) En brännande sydostvind på Medelhafvet.

SISA, v. n. 1. (jäg.) Säges om det sugande läte, som tjädern låter höra, då han slagit klunken. — *Sisning*, f. 2.

SISKA, f. 1. Se *Grönsiska*.

SISKON, n. 3. eller

SISKONKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. Ett slags små köttkorf.

SIST, adj. superl. (i äldre språket *Sidst*, af gamla partikeln *Sid*, sedan) 1) Som i ordningen kommer efterst af alla. *S-a ledet. S-a stafvelsen. Släss till s-a man*, så länge någon fins kvar i lifvet. Brukas ofta absolut. *Han gick näst före den s-a. De s-a i en trupp*. — 2) Som i tiden följer, infaller, inträffar efter alla andra. *S-a dagen af året. För s-a gången. Göra en den s-a tjensten*, besörja ens likbegängelse. *S-a stölen, låtsstöten. Min s-a stund, min dödsstund. I s-a stunden*, ögonblicket innan det är, var för sent, t. ex.: *Han kom i s-a stunden. Vänta till s-a stunden*, så länge som möjligt. *Sätta allt på s-a stunden*, uppskjuta, fördröja allt, så länge man möjligtvis kan. *Det är på s-a tiden*, liten eller ingen tid öfrig. *Det är på världens s-a tid*, världens slut stundar. *Hans s-a vilja*, hans sista förordnande om sin kvarlätenskap, o. s. v. — Absolut säges: *Till det s-a, för det s-a*, efterst i ordningen. *Vara, ligga på sitt s-a*, ligga på dödsängan, vara nära döden. *Vänta, dröja till s.*, tills man blir den sista. *Lemna till s.*, låta någon eller något blifva den, det sista. — *Adv.* 1) Efterst (i ordningen eller tiden). *Komma, gå s. Jag har satt noterna s. i boken. Detta krig följde s. af alla. S. inom, icke längre från en ifrågavarande tid än, t. ex.: S. inom ett år, en månad*. — 2) Sista gången. *Då jag s. talte med honom. S. han var hos mig. Sedan jag såg er s.*

SISTBEMÄLT, a. 1. o. **SISTBERÖRD**, a. 2. Se *Sistnämnd*.

SISTERS, si'st'rs, adv. (fam.) *Här om s.*, vid sista tillfället, sammanvaron.

SISTFÖRFLUTEN, a. 2. neutr. — *et*. Som sednast förflutit. *S-utne månad*.

SISTKOMMEN, a. 2. neutr. — *et*. Som sist kommit.

SISTLIDEN, a. 2. neutr. — *et*. Sednast förliden. *S-lidne år, måndag. Den s-lidne April*.

— *Syn.* *Sistförfluten, Nästliden*. [— leden.]

SISTNÄMD, a. 2. Sednast omtalad, omnämnd. — *Syn.* *Sistbemäلت, Sistberörd, Sistomtaland, Sistomnämnd*.

SISTOMTALAD ell. **SISTOMNÄMD**, a. 2. Se *Sistnämnd*.

SISTONE, si'stånne. (i äldre språket *Sidstone*) *På s.*, adv. I det sista, emot slutet, omsider.